

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Periculum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Silius Italic. lib. II.

Stat nulla diu moratibus usquam
Fortuna titubante fides.

Idem. lib. 13.

dubio qui frangere rerum
Gaudebit patra, ac tenues spes linquet amici:
Non illi domus, aut conix, aut vitæ manebit
Vinquam expertis luctus, lachrymæq;: aget aqore semper
sic tellure premens: aget agrum nocte dieq;
Despecta ac violata fides.

Publius.

Fidem qui perdit: quo se seruet in reliquum?
Fidem nemo unquam perdit, nisi quis non habet.

¶ APOPHTHEGMATA.

Themistius nullam malitiam magis alienam à conuersatione
hominum esse dicebat quam perfidia: aduersus quam nulla custo-
dia dari potest. Nam quod vicium habemus confugium, nempe
iuliuandum, hoc ipso maxime abutitur vir perfidus, quod commi-
sit malum facinus inficiando. *Stob. serm. 12.*

Ludouicus XI. Franc rex, cuiusdam referentis Cæsarem Borgiam,
Valentinum, à consilio Hispano, violato iureiurando, perfide re-
tentum, & ad Ferdinandum Hispan. regem missum esse, respondit.
Ergo posthac pro Punicæ fide Hispanicam celebraturi sumus. *lib. de
Lud. XII. scire dicitur Alphonsi Aragoni apoph. adiuncto.*

¶ ADAGIA.

Punica fides.

Abiit in proverbium Panorum perfidia, quod eam gens peculiari-
ter persuri vanitatis, nota sit.

Græcæ fides.

Nequaquam Græci a nouit fidem. *wisiv Eddæoid in ad v. Euripid.
Antigon. Mutuatur ad Græcam fidem.*

Vir conceptus peierare.

Olim iuramento solennibus verbis præbatur quo iurandum es-
set firmius ne iurans postea perfide ageret. Interdum aram tenebat:
at tamen perfido cuique veteres occinebant frequenter. Nec si aram
tenens iuraueris, credam. Et nos improbo perfido dicimus. Nec si sa-
cra Biblia aperta milites tergeris, tibi fidem adhibeo.

Quædam id est, perfide agere, decipere. *Thracij dolis trahere.
Superauit dolum Troianum.*

Ita Plautus in Pseudolo. Si non perfidus, dolosi artibus, qua de-
scribuntur, *Eneid. 2. Troianos pessumde dit.*

Alter a scabit, altera fecit manu.
Alter a fert aquam, altera ignem.

Alter a lapidem, altera panem ostentat.

Tribus his adagijs depingitur perfidus, dolosus, versipellis, proditor
signis, qui verbis compositis homini demulcet, allicit, inesciat,
quos postea crudeliter euertit.

Ex eodem ore calidum & frigidum efflat.

Ex apologo veteri natum, Sarcro hominem ridente & deserente,
ut pote bilingui perfido dubia fide, ingenioq; furis & serfatis pra-
dico. Deinde ad inconstantes, apostatas, & eiusmodi male seruatos
traductum. Hinc refer adagium sacrum Apostoli Jacobi, ex eodem ore
dulce & amarum.

Achtophel alter. Iudas alter.

Ita duo adagia ex S. libris petita, duos omnium perfidorum perfidi-
simos, atque perditissimos demonstrant: quorum historia cuius
est notior, quam et describi debeat.

Inimici hominis domestici eius.

Dicitur in domesticorum perfidiam, quam Romanos saepe etiam
expertos fuisse, indicio est vetus adagium:

Quot ferui tot hostes. *Vide Mich. 7. 6. & Matth. 26.*

Adagium natum seu desumptum ex 7. cap. Mich. & 3. indicit ma-
ritis prudens silentium, nisi malorum vxorum perfidiam experiri ve-
lunt.

Qui in iudicio iniquus, & in maiori iniquus est.

Vulgo obiicitur ijs quorum perfidiam, licet in rebus admodum
exiguas, vel semel tantum deprehenderit, se posthac fidem om-
nem sibi abrogatam sciant.

¶ BIBLICI LOCI.

Vide *Psalm. 78. u. 57. Ose. 6. 13. & 7. 16. Nahum 3. u. 17. & Num. 23.
v. 19. 20.*

¶ EXEMPLA HIEROGLYPHICA.

Scorpio hominem vasrum perditum, cuique nulla sit habenda fi-
des denotat. Non igitur nisi recedat cauda, in qua illi venenum stit-
lantes aculei sunt, ab eius ictu quis tutus erit. Similiter ne hosti
quidem vili, cui arma erepta aut excusa non sint, fidendum: multo
minus ad colloquia cum eo veniendum est, aut ad fœdera, etiam si
per omnia sacra turare paratus sit. Rectissime igitur, & Cicero, lega-
tus Cæsaris, respondit Neruis, non esse consuetudinem Romani
populi villam, accipere ab hoste amato conditionem. Et memora-

bilis est ille apud Lium, libro 33. inter Philippum Macedonem
& T. Quintium congressus, ex quo patet nullam fidem esse inter
ad colloquium congressi. Sic. *Som. 20. cap. Amata sub periculo
cui prætextu à loabo interimitur, non attendenda est
gladio. Philippus quidem Comineus sepius monuit, quod
periculi in congressibus magnorum principum, & etiam
riculosaque sint inter ipsos plerunq; contracta fœdera
bita colloquia. Et affert cum Julia exempla, tum imperatorum
douici regis Gallie, Peronæ in Caroli Burgundia pœdant
tantis; & lib. 6. de Ioanne Burgundia duce à rege Castelle
tua salutatione interempto: quæ exempla sunt illustra. Re-
tur Demosthenes in Philippicis ait, verbis ad colloquia
quidem inuenta esse, valla, follas, moenia, &c. quæ
manibus conficiantur, & sumptus postulent ingentes. In
commune munimentum à natura inesse animi hominum
vtrius, idque cum ceteris salutare esse, tum maxime pœdant
tyrannos, nempe diffidentiam que est prudentie reuera
mus, Epicharmo teste. Cuiusque igitur hosti perfido
stragalis ludenti, fidem obseruandam esse neganti, iuranti
ti, sub honesto pallio seplotem, quo infontes interfectio
occeinat libertas publica.*

Non nisi desecta, credam tibi, Scorpio, cauda,
Armaq; tuæ pœna fœdera nulla dabo.

¶ APOLOGI.

Alexander Macedo, cum ab Atheniensibus pacem quaerere
peteret, ut præcipuos quosdam suæ ciuitatis oratores
liticarum rerum peritos sibi traderent. Demosthenes
censuit de ouibus, & quomodo canes gregis custodiam
runt: quæ se sociosque suos canibus assimilauit pro propo-
gnantibus, atque vicum Alexandrum Macedonem in
lavit. *Plut. in Vita Demosthenis.*

Quum animaduertent lupi, se non virtute canum
dine superari, hoc inuise consilium perhiberent. Mutantur
qui ab ijs, quorum color non dissimilis luporum esse, quibus
non potius secum coningerentur, quibus natura ipsorum
id quod coloris significaret similitudo: Quippe illis
porum auxilio uti vellet aduersus alios canes colore
postea sublati illis, & ipsos solos rerum potiores, & pro-
porum amicitia futuros esse. Cum res illius canibus
circumtenti atque iugulati fuissent, tunc sine negotio
illos etiam sibi concolores interfecerunt lupi. *A. J. J. J.*

¶ EMBLEMA.

Altilis allecator anas, & carula pennis,
Assueca ad dominos se redire suos.
Congreges cerveni Soliare per aera turmas,
Garrit in illarum se recipit, gregem.
Præterea incantans donec sub terra ducat:
Obstrepiant capta, confecta atq; sita.
Perfidia cognato se sanguine polluit alei,
Officijse alijs, existio se suis.

Periculum.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

Periculum, Græce, κίνδυνος, & in uelud in periculo
κίνδυνος, periclitator dicitur. Periculum interdum ligatur
tis discrimen: unde periclitor verbum deducitur, quod
significat periculum subire, modo pro exterior, siquidem de peri-
lum pro experimento ponitur: Terent. Fiat periculum a
sac in palestra. Venit autem periculum à pero, quod
inter eo ita paratur, ut perire leuius sit, & quod non omnino
finem denotet. Plaut. Qui per sursum perit non mater. Quam
autem intereo, quasi in totum eo. Quando periculum experiri
tum significat, ab experiri videtur derivari.

¶ LOCI BIBLICI.

Pericula pijs & Deum timentibus non sunt lethalia. *Exemplum
Noe in diluuiio. Loth in Sodoma. Iacob in varijs peregrinationibus
Ioseph inter fratres & in Agypto; Populus Israeliticus inter
pijs, ad litus maris rubri, in deserto & terra promissa. Iudas, in
ges, focii Danielis in fornace ardente, Daniel in fouea locustarum
Apostoli, & innumeri Christiani ad hunc diem.*

¶ PATRVM SENTENTIA.

Nimum præcepit est, qui transire contendit, vbi conuenit
ait.

Non procul a stabili aude decedere, si qua
Excussa est auidis dentibus agnala.
Vtraret celum Dnaethon, si riueret: Et quos
Oprauit stulte, tangeret nollet equos.
Me quog, qua senfa, fat eor lous arma timere,
Me reor infesto, cum tonat, ore peti.
Quicunq, Argolica de classe Capharea fugit,
Semper ab Euboico vela retorquet aquas.
Et mea cymba semel uasta percussa procella,
Illum, quo lasa est, horret adire locum.

Quid de Ponto lib. 2. eleg. 7.

Sed me timor ipse malorum
Sape super vacuos cogit habere metus.
Da veniam, quae si nimis, ignosce timori:
Tranquilla etiam nauis aquas horret aquas.
Qui semel est lapsus fallaci pisci ab hamo,
Omnibus vnica cibus ara subesse putat.
Sape cauem iusum longa fugit agna, lupumq,
Credidit, et ipsa suam nescia vitat opem.
Membra reformidant mollem quos, saucia saccharo,
Vanag, sollicitis incitat umbra metum.
Sic ego fortuna rebus confusus iniquis,
Pectore concipio nil nisi trisse meo.

Idem de Arte amandi lib. 2.

Cum hora non tuta est, stis incumbere rebus
Vtile, et asidue subdere calcas equo.

Tibullus lib. i. eleg. 6.

Ne pigeat magno post diadisse malo.

Horat. lib. i. epist. 16.

Cautus enim metuit foveam lapsus, accipiterq,
Suspensus laqueos et operata miluis hamum.

APOPHTHEGMATA.

Alcibiades accitus ab Atheniensibus de Sicilia, vt diceret causam
capitis, abdidit sese, dicens: Eum esse fatuum, qui vocatus in ius non
querat elabi, quum liceat vitare ne car. Sentiens, consultus esse non
committit se periculo, quam dare operam vt ingressus periculum
temet expedias. Dicitur Graecis sonat iucundius, ob vocum affinita-
tem, φρονεω de ἀποφρονεω. Graecis autem ἀποφρονεω dicitur, qui
iudicium sententis aboluitur: φρονεω qui vitat aut fugit. Plut. in
vita Alcibiadis.

SIMILITVDINES.

Plutarchi: Vt pueris cum terrentur personis, damus eas in ma-
nus, & veritas ostendimus inanes, vt dicant non timere: Ita con-
uenient adhibita ratione, res specie terrificas excutere, vt cum videri-
mus non esse quod apparent, contemnimus. In Moralib.

Pliny: Mutena non in capite, sed in cauda animam habet: Ita
quod charissimi num est, non ibi recedendum, vbi statum periculis sit
obnoxium lib. 32. c. 2.

Periculosiores sunt fontes, qui impidis aquis blandientes, oculis
tamen perniciem adferunt: minus formidandi, qui ipsa specie re-
stantur aquas esse fugiendas: Ita difficilior vitantur mala quae boni
praetextu fallunt. lib. 31. c. 2.

In Bithynia ad Trophonium Deum iuxta flumen Orchomenon
duo sunt fontes, quorum alter memoriam, alter obliuionem adfert:
Ita fere magno alicui, bono, magni mali periculum est vicinum. lib.
31. c. 2.

Medici vetant vt haliaccabo, quanquam dentibus firmantia
prodest, si eius succo colluantur: propterea quod periculum est, ne
si diutius id fiat delirationem gignat, & plus adferat incommodi
quam commodi: Ita non est vitandum his literis, quae sic linguam
expoliunt, vt mores inficiant: aut non conuenit se qui, quae sic au-
gent rem, vt famam laedant. lib. 21. c. 13.

Rocerodami: Vt iacenum micro polypus dum conchae carinem ca-
ptat: ipse capit ac tenetur: Ita sapius dum altis nocere studeamus,
nos ipsos in periculum adductimus. in similib. 3.

In Campania vites populos amplexae, ipsae quabant cacumina,
adeo vt vindemiator rogum ac tumulum exciperet: Ita qui in ar-
duis versantur negotiis, periculi meminisse debent. lib. 1.

Thyrsiers: Qui periculorum quali inuitabilium difficultatem
in hoc mundo culpant: Deum cum malo dute comparat, qui militis
delectatur discrimine, aut exercitum in praecipitio collocat. in a-
poph. 59.

ADAGIA.

De alieno ludis corio. Apuleius.
Proner bio dicuntur, qui securus aquas, sed alieno periculo, vt a-
pud Plautum, de meo tergo degitur corium.
Don cines audent Ledu sibi gut Niemen schneiden.
Non est

vehementer in frans est cui non inuitur timor
Amor autem est salus sua, qui & vitat aliena mor-
tem: & ipse est prouidus, qui sollicitus sit eladibus cetero
lib. de singularitate clericorum.
quae quae libi proponat & dicat, habere volo, quod vin-
tate dicere, viue de desidero & volo sub ruina. ibid.
castitas in delitiis, humilitas in diuitiis, pietas in ne-
cessariis in multiloquio, charitas in hoc mundo. Bernh. in quo-
dam.

PHILOSOPH. ET HISTOR. SENT.

periculum vincat, citius inuenitur peri-
culum contemnitur, nunquam periculum sine periculo vin-
cat. in Prou.
communia benevolentiam inter commilitones mutu-
am, ad quae vbi periculum est, nemo alius, quibus ornatis-
sima, nemo gloriae cupidus inuidet: sed potius & colla-
tum, nemo gloriae cupidus sibi similes, quod eos secum in
periculo conuictos existimant. Xenoph. de instur. Cyri.

infecti laboris, ob imminens periculum sic sunt animo
omnia quae imperantur, sibi patienda & perferenda
Caj. lib. 3. de bell. Gall.
periculum est ob res leues discrimen subire. Appian. lib.
1. de bell. Punic.

voluntaria eligentes pericula Deus sem-
per. Prou. de bello Persic. lib. 1.
periculum cito obliuiscitur. P. Dia-
di. lib. 2.

qui aegre se ab imminenti periculo tuerit, eo-
rum periculis caute. Franc. Guicciardini. histor.
pro populo.

remotiora pericula saepe tempus non cogitata remedia
Fr. Guicciardini. hist. lib. 16.

periculum cedit, & temporis seruitur, impendens peri-
culum. Fr. Guicciardini. histor. lib. 5.

periculum accidit vt homines semper praesentia,
maxime periculosa fugiant, in incognitis spem collocan-
tibus. in Mario.

rebus nouis inesse oportere constantiam, vt ripienda
sunt, non quae tendit: verbis quae tantum plurimum abstinen-
tiam continent, vires perurgunt. Iul. Capitol. in Maxima. C.

dux segnis & veluti captus animi, non lingua,
sed rebus competens, neque alienis consiliis regitur, neque sua ex-
tra hostium clamoribus circumagitur, quae iustitiam ve-
nerat libet. Mox, quod in perditis rebus accidit, euanes-
cit, nemo exequitur. Tacit. hist. lib. 3.

pericula sunt & formidabilia, quae in extremum pericu-
lum. Heliodor. lib. 9.

periculum veritatem periculo, peculiare est inanium ver-
itatem ad dilationem proferre. Idem lib. 10.

periculum quodque imaginem periculi tibi considerat. Ambr.
lib. 14.

periculum veritatem, nihil magis expedit, quam in
optimum capere consilium. Prou. de bello Persic. lib. 6.

periculum hostium, multis post terga munitissimis locis,
nam in his fortissimis viris relictis proficisci, periculum est.
lib. 14.

periculum non necessarium sponte se conijcere, magna est
pericula. Idem ead. lib.

periculum quae fit imminente periculo nullam fere ad monenti-
um, quod accusatoris plerumque occasione subsiciatur. Ho-
m. lib. 11. si forte sibi ex sententia quae facta sunt eueniant, bene
pericula videntur: si vero secus, autorem consilii protinus
pericula. Idem, de bello Vandal. lib. 11.

periculum velle apertumq, discrimen ruere, cum liceat extra
periculum consistere securi, dementia est. Idem, de bello Gothor.
lib. 11.

periculum nihil habet morte grauius. Nescit is, in Mari.
lib. 14.

periculum facile euadet, nisi numine exorato, diuinitus cu-
per, malorumque leuamen impetret. Idem lib. 6.

periculum cum contemnitur. Item; Raro pericu-
lo periculum vincitur. Ar. Ferron. lib. 7.

POETICAE SENTENTIAE.

Seneca Hercule furentem trag. 1.
Nemo se tunc periculis offerre tam crebro potest,
Quem saepe transiit casus aliquando inuenies.
Terent. Comaed. 1.

Quid Trist. lib. i. eleg.
Terreus minimo penae iridare columb;
In quibus accipiter saucia facta tui;

Non est meum negotium: multum valeat
 Quoties neg abibus nos laborare de re. que nihil ad nos pertinet.
 Alienam metis mitem. *Αλλ' ὅτι πρὸς ἄλλοις θεῖος. Aristoph.*
 In hos, qui negotium non suum parum diligenter curant.
 Innocuus alium aspiciam, meum habentem malum. *ἔξ ἄλλου ἐλί-
 ψω τέρψιν κακῶν ἄλλοις ἔχοντα.*
 Hoc est, ex aliorum malis ipse rebus meis consulam. *Ἐπιχθίονος*
 qui, quis alieno periculo sapit.

§ FABULA.

Ictus ab apibus.

Quem apes spoliante alucaria confixerant aculeis suis, qua-
 tentem & gementem alius audiens: cum illo, inquit, hoc tibi haben-
 dum fuit. Imo vero, inquit iste, hoc cum illo carendum potius.
 Docet fabula, prudenter facere eos, qui ob non magnam volu-
 ptatem, magnum periculum inire, aut dolorem perferre nolint.
Vide supra, Discrimen, Fortitudo.

Periurium.

§ DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

Periurium, Græce *ἰσχυρία, ἰσχυρῶς*, & *ἰσχυρῶς*, ἰσχυρῶς, periurus dicitur.
 Est autem periurium falsa iuratio. *secundum Hostiens.*

Periurium est mendacium iuramento firmitatem, *secundum*
B. Thom. 4. dist. 39. q. 4.

Periurium venit à peiuro, quod est iuramentum infringo, unde
 peiurator, peiatrix, peiuratio, deducuntur. Peiuro autem ex per &
 iuro componitur, sicuti & coniuro, coniuratio & adiuratio. Deia-
 re est sanctè & vehementer iurare, à quo deiciator, deiciatrix, & de-
 ieratio descendunt.

Periurium est, non quod quis ore linguaue protulit, sed quod
 mente iurata concepit & animo. *Arist. 1. Rhet. cap. ult.*

Item Cetero 3. de Offic. docet, cum ius iurandum sit religiosa affir-
 matio, Regulam non debuisse conditiones, pactionesque bellicas,
 & hostiles perturbare periurio.

Periurium, Hebr. *Alah*, ab eodem verbo *Alah*, deiciavit, ob-
 strinxit se iuramento ad aliquid cum imprecatione mali, perditionis
 se obstrinxit, deiciando imprecatus est sibi vel alii, ut peccet & in
 nihilum redigatur, si fefellerit. Ideo cognationem habet cum *Elah*,
 nihilum, & *Lalah*, vulvulatio: rem enim annihilatam & perditam se-
 quitur, vulvulatus. Alludit quoque ad Dei nomen, *Eloha* nam deicia-
 tiones diræ, imprecationes, & periuria cum horrenda nominis diui-
 ni profanatione fiunt ut plurimum. Hinc *ἄλλος*, & *ἄλλω*, ἄλλω, per-
 co, perdo.

Periurium prohibetur, *Exodi 20. 7. Lev. 19. 12. Dent. 5. 11. Matth. 5. 3.*
3. 3. periuri & falsi crimen. Exodi 8. v. 8. 15. 28. Leuit. 5. 4. 1. Sam. 19. 6.
1. Reg. 8. 31. 7. 9. Zach. 3. 5. 1. Macch. 6. 62. 7. v. 15. 18. 11. 52. v. 17. 19. 2. Macch. 4. 34. 12. 3. Matth. 26. 72. 1. Tim. 1. 10. periurii
pœna, Malach. 3. 5.

§ PATRVM SENTENTIÆ.

Ille qui patrem provocat ad iurationem, & scit eum falsum
 iuratum esse, vincit homicidam: quia homicida corpus occisurus
 est ille animam, imo duas animas, & eius animam quem iurare pro-
 vocavit, & suam. Scis verum esse quod dicis, & falsum quod ille di-
 cit, & iurare compellis, ecce iuras, ecce peierat: tu quid invenisti: imo
 & tu periuristi, qui de illius morte fatiari voluisti. *August. in decoll. a-*
gione Iohannis Baptista. 1. hab. 22. q. 5. Ille qui.

Quacumque arte verborum quis iuret, Deus tamen, qui conscien-
 tia testis est, ita hoc accipit, sicut ille, cui iuratur, intelligit. Duplici-
 ter autem reus fit: quia & nomen Dei in vanum assumit & proxi-
 mum dolo caput. *Isidorus in libro 2. Sententiarum, 1. hab. 22. q. 5. Quacumque.*

§ POETARVM DICTA.

Charillus in Perseide.

Ορκοῦ δ' εὐτ' ἄδικον χροῖν ἑμμενέω, οὐτ' ἄδικον,
 Οὐκ ἀνδρὸς ὀρκοῦ πῖσις, ἀλλ' ὀρκοῦ ἀνδρῶν.
 Ius iurandum nec iniustum nec iustum vsurpandum est.
 Iuramenta non fidem adferunt viro, sed vir iuramenti.

Amphers.

Ορκοῦ γὰρ ὀμνούντι μὴδ' ἐν πεδίοντι,
 Ἀλλ' ἐν ἰσχυρίῳ παρ' ἰσχυρῶν.
 Quisquis enim iuranti nihil credit,
 Illemer facile peierare scit.

Antiphanes.

Ἄβροτοι ἴσταν τις ὀμνόντος καταφροῦς,
 Ω μὴ στυγὴ ἀπείροισι ἰσχυροῦ καὶ.

Οὐτος καταφροῦς τῶν θεῶν οὐκ ἀπείροισι
 Καὶ ἀφροῦν ἰσχυρῶν ἀπείροισι καταφροῦς
 Heras, cum aliquis contemnit iuramentum,
 Cui autem nunquam contemnit periurij non est
 confusus.

Tum ille mihi Deos ipso; contemere videtur
 Ac prius aliquando iurans ipsemet peieravit.
 Sophocles in Hippodamia.

Ορκοῦ δὲ πρὸς ἄδικον ἰσχυρῶν
 Ἐν ἰσχυρίῳ, δι' ὅτι γὰρ φησὶν ἔσται,
 Φίλον τε μὴ φέροντες θεῶν ἀμαρτῶν.
 Apposito iure iurando cautor est diligenti
 Animus fit: à duobus enim sibi tum cautor,
 Et ne cadat amicos, & ne peccet in deos.

Alexis in Olynthiis.

Οὐ τοῖς γὰρ ἰσχυρῶν τοῖς φροῦντοῖς,
 Τοῖς πρὸς μὲν δὲ ἄλλοις περὶ τοῦ αἵματος,
 Sapientem non oportet iuranti obno,
 Sed ipsi rebus semper habere fidem.

Euripides.

Συγγνώμης μοι τὸς θεῶν εἶναι δεῖται,
 Ἐὰν τις ὀρκοῦ δάκρυον ἐπιπέσῃ ἐν θεῶν,
 Ἡδ' ἔμειν' ἢ βλάσφημιαν πολεῖται κακῶν.
 Faciles mihi ad Veniam dandam Di' videntur
 Si quis iurando mortem effugere cupiat,
 Aut vincula, aut malam hostium societatem.

Antiphanes.

Ὁ δὲ ὁδὸς τὸν ὄρκον τὴν πορὰ ἑμῶν,
 Τοῦ κατὰ τὸν νόμον οὐκ εἶναι.
 Ἐὰν ἰσχυρῶν τις ἀνδρῶν ἐπιπέσῃ
 Ὁ δὲ τὸν ὄρκον, ἔστιν ἰσχυρῶν,
 Οἴμω δὲ δικαίως, ὅτι περὶ τοῦ νόμου.
 Quis iuramentum à malo viro postulat, infans,
 Contrarium enim nunc Di' faciunt,
 Nam si quis peierat, continuo
 Ille qui postulat iuramentum si atrox,
 Merito nimirum, quia credit improbo viro.

Diphilus.

Ορκοῦ δ' ἰταίως τινος, καὶ δὲ κατὰ νόμον,
 Ἐκείνους αὐτῶν ὀρκίους πρὸς τὸν νόμον.
 Idem est iuramentum meretricis, & populi
 captantis agram.

Verus enim iuratur apud illum, qui cum loquitur,
 Heliodorus in Theogonia.

Ορκοῦ δ' ὅς δὲ ἀλέξων ἐστὶν, ὁμοῦ ἀλέξων,
 Πικραίνει, ὅτι χίρ' ἔστιν ἰσχυρῶν ὀρκίους.
 Et iusurandum, quod quidem plurimum tenet
 sres homines.

Laedit, si quis isurum sponte peieraverit,
 Euripides.

Ὁ δὲ γὰρ ἀνδρῶν
 Τὸ θεῶν ἀλλ' ἔστιν ἐπιπέσῃ τὸς καὶ
 Παρ' ἰσχυρῶν ὀρκίους, καὶ κατὰ νόμον ὀρκίους,
 Non enim intellectus caret
 Numerus sed potest intelligere quemcumque sunt mal
 facta iuramenta & necessitate coacta.

Heciodus.

Ὁ δὲ καὶ μετὰ τὸν ἴσχυρῶν ὀρκίους,
 Ἐν ἰσχυρίῳ ἐν δὲ ἰσχυρῶν ὀρκίους, ὁμοῦ ἀλέξων,
 Τὸ δὲ τ' ἀμαρτῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐπιπέσῃ τὸς καὶ
 Ἀνδρῶν δ' ἰσχυρῶν ἐπὶ κατὰ νόμον ὀρκίους.
 Qui res iuramentis sponte iusurandum iuravit
 Mentiatur, in eo, iusuram ladens, non dicitur
 licet iustus est.

Huius obsecratio proles in futurum reliquit
 Vri autem vere iurantis proles in futurum mel-
 lior.

Menander.

Ὁδὲ ἰσχυρῶν μὴ δόκει ἀλλ' ἰσχυρῶν,
 Dent peieranti ne putes latere.

Quid, epist. 19.

Ἐν ἰσχυρίῳ ἄλλ' ἰσχυρῶν παρ' ἰσχυρῶν
 Perit alijs tristitem sitcum amatum oron,
 Nil opus est istis, tantum periuria vitia,
 Terg, simul serua, meq; datamq; fidem.

Tibullus 19.

Ab miser, & si quis primo percuria celat,
 Sera tamen tacitis pœna venit pedibus.

Claudin Curcium.

In prolem dilatarunt periuria patris,
 Et pœnam merito filius ore luit, &c.
 Et quis fallacii collegit lingua parentis,
 Hæc eadem nati lingua refuldit opes.

PC

POLYAN